„Iureș-Club" în viața de toate zilele...

Șase fete în uniformă... Intre universitate și terenul de sport. Un campion național cu 20 de membri

Dece o pagină închinată «Ureș-Club»-ului? — se vor fi întrebând mulți. Dece atâta vâlvă în jurul unei echipe de volley-ball?...

Pentrucă volley-ball-ul e un sport care, deși minor încă, ar fi meritat să fie cel puțin emancipat. Vorbesc de țara noastră, bine'nțeles, pentrucă peste granițe volley-ul, basket-ul, aduc mii de spectatori la matchuri.

«Iureș Club» salută grațios publicul...

Desigur că multă lume judecă volley-ball-ul în contumacie. Eroare judiciară...

Personal l-am practicat în liceu, apoi — dece n'aș mărturisi? — l-am abandonat.

Intâmplător am asistat recent la mai multe matchuri de volley. Obișnuit cu marile partide internaționale de football, cu vedete de milioane, cu matchuri de box pentru titluri europene, disputele acestea mi-au plăcut totuși mult. Cadrul acela «mignon», atmosfera aceea intimă, terenul mic, mi-au făcut impresia unui bibelou antic.

Dar sportul în sine! Două echipe de câte șase inși își trimet una alteia mingea peste fileu, fiecare echipier e cu ochii țintă la minge s'o ajungă și s'o transbordeze. Jucătorii sunt încordați, passele intră în funcțiune ca mingea să fie așezată pentru o «bombă». Schimburile se succed, iar când ele durează mai mult, jucători și spectatori sunt antrenați de acelaș entuziasm. Toată lumea are emoție, aproape ești cuprins de spaimă. Ți-e teamă să nu vezi mingea căzând de par'că ar fi numai ecrasită și la prima atingere cu pământul ar sări lumea în aer...

Volley-ball-ul e frumos!

Și e mai frumos, când e jucat de fete. Aceste tinere «fete în uniformă», cu părul vâlvoi, cu ochii scânteetori de bucurie când le reușește o minge, cu obrajii îmbujorați de aer, de mișcare, de vigoare, aceste veritabile sportive, grațioase și drăgălașe în efortul lor liber, în mișcările lor naturale.

Și încă ceva care m'a făcut să-mi opresc atenția asupra acestor fete: ele constituie supremul argument contra acelora cari susțin că sportul nu poate merge mână'n mână cu cultura. Ele dovedesc mai mult, că se îmbrățișează.

Cercetați matricolele facultăților și veți găsi: la Drept pe Annie Mănescu și Graziella Benjamin la Litere pe Etta Mănescu, la Architectură pe Marie-Ange Călciurescu, la Academia Comercială pe Ileana Argeșiu și — a mai rămas una — pe Lenuța Filipescu, la Politechnică. Adică «Ureș-Club»-ul care a dat ureș prin facultăți.

«Iureșistele» sunt fotogenice

Nimic mai plăcut, deci, decât să vorbești despre sportul lor favorit cu una din aceste intelectuale.

Dar cu care? Cu Etta? Cu Lenuța? Cu Graziella? Greu de ales. Mai bine să discut cu... «Ureș-Club»...

Unde sunt... preopinentele ?

Pe calea Dorobanți, într'o stradelă discretă, un fel de culoar văzut cu lupa, e domiciliul Graziellei Benjamin.

Obișnuita sonerie, nelipsita servitoare și iată-mă în interiorul casei.

— Domnișoarele sunt.. acasă?

— Da, poftim!

Sunt condus într'una din camere, camera Graziellei. Sincer să mărturisesc, îmi pare foarte rău că nu sunt nici măcar strănepotul lui Balzac, ca să pot descrie o cameră în câteva zeci de pagini, căci camera Graziellei ar merita acesta popas. Nu e vorbă, n'am nici timpul să privesc atent în jur, căci după ce ușa s'a închis în urma mea, mă trezesc.., singur, singurel, într'o cameră străină. Câteva momente de consternare. Am greșit oare adresa sau sunt eroul vreunui film american? Nedumerirea mea nu durează însă multă vreme, căci din șase puncte ale camerei a pornit deodată, ca sub conducerea unei baghete nevăzute, un ciripit vioiu și cristalin:

— Bonjour! Bonjour!

Din spatele unui scrin, de sub o perdea, din camera de baie, fetele au țâșnit voioase și cu fețe pline de zâmbet mi-au întins mâna!

— Bonjour!

După preliminariile de rigoare: «ce mai faceți?» «e prea cald aici» etc. etc., fetele au ocupat divanul și două scaune, singurul loc unde mă puteam așeza fiind un fotoliu vorba cântecului «ce se leagănă».

Observ foarte mirat că cele șase fete ale «Iureș-Club»-ului sunt.. cinci.

Ca să stabilesc în mod «public» pe aceea care «a tras la fit» am strigat... catalogul:

— Etta!

— Prezent!

— Annie!

— Prezent!

— Lenuța!

— Prezent!

— Marie Ange!

— Prezent!

— Graziella!

— Prezent!

— Ileana!

— ? ? ? ! ! !

Nici un răspuns. E lipsă la apel. Fetele i-au găsit însă imediat o mie și una de circumstanțe atenuante, încât am fost nevoit să-i trec în catalog o «absență motivată».

Pauză. Inceputul e cam greu. Sunt cinci și nu știu cui să mă adresez. Vedeți, fetele sunt foarte susceptibile. Prudent, tatonez terenul:

— Eh! Să intrăm în subiect...

«Iureșistele» sunt vădit încurcate, stângăcia lor însă e justficată de faptul că pentru prima oară sunt.. victimele unui interview.

— Noi nu știm..! Mai bine să ne'ntrebi d-ta.

— Da? Mă rog! Spuneți-mi în cazul acesta ceva despre.., «Ureș-Club».

Etta Mănescu, din fotoliul din dreapta mea, a țuguiat buzele și cu o voce alintată:

— E micuț «Iureș-Club»-ul. Are un an. Un singur anișor.

— La mulți... anișori, urez prompt dar să-mi dați voie... Cum, numai de un singur an jucați volleyball?

— Aaa!, au sărit toate odată, asta-i altă chestie.

„Terenul nostru"

Fetele — că d'aia sunt fete — au început toate odată să povestească. Un adevărat quintet vocal. Până'n cele din urmă, după mule stăruințe, le conving să renunțe la acest cor, și să se producă doar un.. solo.

Și ascult începuturile...

—Jucam volleyball cum prindeam o oră liberă. Era distracția noastră cea mai mare. Singura preocupare în afară de școală. Era singura noastră pasiune. Ne adunam câte trei, câte patru și făceam antrenament până când noaptea — puțin sportivă — ne întrerupea jocul.

— Dar unde jucați?

— Cum unde? Pe terenul nostru...

— Aveați pe atunci teren propriu?

Fetele au roșit toate. Explicația însă urmează imediat:

— Lângă casa noastră era un (aici urmează o mică pauză, probabil pentru găsirea unei expresii.., fericite) loc viran. Nimeni nu ne stânjenea, nimeni nu ne supăra și lucrul cel mai important, nimeni nu ne cerea... chirie, încât puteam spune cu inima deschisă că jucam pe «terenul nostru». Faptul că după o «bombă» urmată de chiote, invadau câteva găini sau că un «out» era subliniat de un «cucurigu» ironic, asta e de minimă importanță. Principalul e că jucam pe terenul nostru...

Singurul inconvenient era acela că terenul era plin de sgură, și-ți închipui, după câteva ore de joc, ce mâini aveam.. Și încă nu ar fi fost nimic, dar faptul acesta avea repercusiuni.. familiare. De câte ori ne chema în casă mămica să ne prezinte mosafirilor, noi ne executam foarte cuminte. Dar bieții mosafiri, după ce ne dădeau mâna, trebuiau să se ducă să se spele. După prezentare, bineînțeles că, o zbugheam iar pe teren...

...Or fi având dreptate fetele..., pe vremea aceea. Azi, pe «terenul nostru» se înalță falnic — de două zeci de ori mai înalt cât un fileu — un blochaus.

Trandafirii anonimi...

— Bine, dar antrenamentele dvs. erau chiar atât de.., secrete?

— Aveam și spectatori. E drept, că publicul nostru se compunea în majoritate din minori. Erau micii școlari și elevele, cari în trecere de la școală, se opreau să urmărească jocul, care probabil le plăcea. Aveam și spectatori mai «serioși», dar aceștia erau mai puțini la număr. Dintre ei, unul singur era de o frecvență demnă de invidiat de orice școlar. Nu exista zi în care să facem antrenament, ca el să nu ne urmărească. L-am identificat abia de curând, recent de tot.

Să vezi. Intr'o zi, în toiul jocului, când toate eram încinse de joc și foarte atente să mai reușim vre-o «bombă», ne trezim pe teren cu un.. trandafir. Era roșu ca sângele și teribil de frumos. L-am mirosit, ne-a plăcut, dar n'am făcut mare caz.

Il atribuiam unei întâmplări ca multe altele.

A doua zi însă, miracolul s'a repetat. Un alt trandafir. De astădată am fost intrigate și am urmărit direcția de unde venia: o casă înaltă, cu ferestre multe. La antrenamentul următor, toate trăgeam cu coada ochiului, doar, doar l-om surprinde pe misteriosul care ne bombarda cu trandafiri. Dar anonimul nostru spectator a binevoit să ne arunce mirositorul trofeu tocmai într'un moment când eram mai puțin atente la... ferestre. Până'n cele din urmă am reușit să descoperim fereastra de unde veniau trandafirii. Fereastra. Doar atât. Eram însă mulțumite că aveam un spectatori satisfăcut, care, deși ținea să rămână sub vălul anonimatului, ne trimetea totuși un sincer «bravo!» sub forma unor petale roșii, fără glas, dar elocvente.

La matchul cu Start Club ne-a fost prezentat un domn.

— Ehe, duduițelor! Eu vă cunosc de mult! De pe vremea când jucați pe strada Crăciun. Vă urmăream în fiecare zi dela fereastra casei mele....

Iți închipui ce plăcere am resimțit toate, câte amintiri ne-a răscolit «noua» noastră cunoștință, care dela «fereastra casei mele» ne arunca trandafiri...

Pericolul diabetului...

Fetele sunt îmbujorate de entuziasmul aducerilor aminte, ochii le sticlesc de bucurie în fața acestui film de demult, romantic..

Profit de faptul că toate se simt minunat de bine pe versantul reminiscențelor și le stimulez:

— Frumos, foarte frumos! Dar după ce «terenul dvs.» a devenit.. impracticabil, unde ați jucat?

— Eh, acum vine o perioadă mai serioasă, ca să zic așa, un prim pas spre «Iureș Club». Trecem pe terenul Velodrom, care nu mai e.. terenul nostru, fiind că aci.. plătim chirie. Pe noul teren, se schimbă chestia. Aci vin sportivi în toată regula, vin atleți în puterea cuvântului, însfârșit sumedenie de echipe sportive. Jucăm mult mai atent. Căutăm să ne ameliorăm stilul, ne apropiem chiar o tactică, pe care noi o numim cu plăcere «joc tehnic». Voința noastră a dat roade excelente. Dovadă că am avut curajul să provocăm o echipă de băeți: Agronomia, pe care am învins-o.

Dealtfel am început să ne măsurăm mai des cu băeții, cu cari jucam, — și încă cum!, — pe o miză mai serioasă: dacă noi câștigam băeții ne cumpărau prăjituri, iar dacă se întâmpla invers, noi le cumpăram băeților vin.

— In cazul acesta—încerc o glumă — de pe urma acestor jocuri băeții au devenit alcoolici.

— Ba pardon, protestează quintetul, vrei să spui că era să ne'nbolnăvim de diabet..

Să fi câștigat într'adevăr fetele atâtea prăjituri?

O adunare generală în... trăsură

Inainte de a-mi aprinde o țigare, ofer «Iureșistelor» un pachet cu denicotinizate. Trei mă refuză. Două primesc însă cu multă efuziune. Lenuța Filipescu — care fumează «oficial» — și..

(Degeaba ai avut emoție, duduie, căci mi-am adus aminte la timp că ești fumătoare «clandestină»).

— Toate's bune, dar încă nu văd cum ați ajuns «Iureșiste»...

— In campionat am debutat în formația «Sportului Studențesc», apoi, ca să devenim într'adevăr un club pur femenin, am fondat, împreună cu A. C. F., Start-Clubul. A fost ultima transformare până la Iureș-Club. De aci au plecat viitoarele «Iureșiste». Am format un mănunchi de șase — șase care erau strâns legate printr'o veche prietenie care a durat de-alungul anilor de școală, prin sentimente comune, un grup cu mari afinități sufletești și temperamentale, cu caractere aproape identice — un mănunchi care după cum vezi promitea viitoarea omogenitate depe teren a «Iureș Clubului»

Intr'o zi plecând acasă dela o ședință, ni s'a năzărit, o plimbare cu trăsura. Din vorbă'n vorbă — noi care de mult nutream proectul unui club mai «intim» — una dintre noi face propunerea:

— Fetelor, ce-ar fi să constituim acum clubul nostru visat de mult?

Zis și făcut. Am improvizat o «adunare generală» și ne-am format comitetul. După aceia, fără prea multă bătaie de cap, am găsit un nume simbolic: «Iureș-Club». Adică vom da iureș în campionat și vom cuceri primul loc.

— Apropos! Dar nu mi-ai spus ce comitet ați ales.

— Etta, președintă; Graziella, vice; Ileana, secretară; Marie Ange, casieră și Annie căpitana echipei.

— Dar Lenuța Filipescu?

«Lenuța» pleacă rușinată capul și răspunde ca un copil la examen:

— Eu sunt șomeură fiindcă sunt... prea ocupată.

Echipa se repauzează între două seturi. (In medalion «căpitana»: Annie Mănescu)

La ce-i bună grafologia

Datele statistice sunt cât se poate de concludente: Iureș-Club se compune (sau mai bine zis se compunea, căci veți vedea îndată și progresele) din comitetul plus Lenuța Filipescu.

Pornit pe investigații, îmi declar curiozitatea:

— Dar întregul club este format numai din comitet?

— Pardon, pardon, avem actualmente 20 de membre.

— Numai atât? E puțin față de invidiatul titlu care se află în patrimoniul dvs.!

Fetele îmi explică dece membrele «Iureș-Clubului» nu însumează o cifră mai impozantă. «Iureș-Clubul» e un adevărat turn de fildeș. Un nume pătrunde în această grupare aproape tot atât de greu ca într'un almanah Gotha. Pentrucă...

— Noi nu ținem neapărat la... cantitate. Ca să primim o membră nouă, trebuie să îndeplinească o condiție sine qua non: să ne placă la toate. Da, da, nu zâmbi. Să știi că cele 14 membre noui s'au bucurat de sufragiile generale. Și te rog să mă crezi că această unanimitate nu se capătă prea ușor. Să-ți spun un caz, pe care însă te rog insistent să nu-l publici la gazetă. O duduiță care ne simpatiza și-a afirmat dorința de a deveni colegă de club cu noi. Conform uzanțelor noastre, am convocat-o la o «vedere». Fata era foarte drăguță, inteligentă, vioaie, însfârșit a îndeplinit condiția: ne-a plăcut. Se părea că vom avea o nouă membră, când, în mod surprinzător, la ultima formalitate,

Fete în uniformă...

candidata s'a poticnit. După ce a iscălit adeziunea, Lenuța, care se ocupă și cu grafologia, a observat că nu ne potrivim la caracter. Și... duduia a fost respinsă.

— Dar cu fondurile cum stați, că v'am văzut pe teren în costume foarte drăguțe...

— Ah! fondurile, nu mai întreba. Nu avem nici o subvenție, pentrucă nu vrem să ne parcelăm independența. Renunțăm la orice subsidii în favoarea... neatârnării. Singurele noastre venituri le formează cotizațiile: 20 lei pe lună.

— Mă rog, dar cât v'a costat echipamentul?

— 700 de lei un costum.

— Cu alte cuvinte, după toate calculele, ca să agonisiți această mică avere ați avut nevoie de cotizația

După victorie, exuberanță

pe... 35 de luni..

— Am făcut noi eforturi și ne-am restrâns unele capitole din buget, de pildă am sacrificat câteva zile pe săptămână prăjitura noastră... cea de toate zilele, și am reușit să încropim suma necesară echipamentelor.

— Unde aveți sediul?

Urmează o mică pauză, în care timp fetele se privesc întrebătoare.

— Sediul? Uite, de exemplu acum, e aici. La Graziella...

„Dă Doamne să nu fac congestie"

Numele gazdei îmi reamintește de performanța acestei curajoase sportive care a jucat cu 38 de grade.

— Duduie, te felicit pentru bravura d-tale...

— Nici nu-mi reaminti. Ce-am pățit până să ajung... cu bine pe teren, numai eu știu.

După câteva insistențe, Graziella consimte să-mi servească și ceva amănunte.

— Cred că numai dracul și-a vârît coada, că altfel nu-mi explic cum tocmai înaintea celui mai «tare» match — acela cu Start Clubul — am căzut la pat bolnavă. Dar bolnavă, nu glumă. Făcusem o febră, aveam 38 de grade și a doua zi aveam matchul. Nu mă gândeam nici un moment să lipsesc din echipă. Când i-am mărturisit doctorului, a holbat niște ochi să mă înghită:

— Nici să nu pomenești duduie de așa ceva, e imposibil să părăsești patul.

— Dom'le doctor, dar jucăm cu Startul. E cel mai important match.

— Duduie, uite termometrul, mata nu vezi ce temperatură ai?

— N'are importanță — ripostez eu din nou — noi totdeauna jucăm cu pasiune și căldură...

— Lasă glumele te rog, d-ta ai febră..,

— O fi probabil febra marilor matchuri ..

Văzând că n'o scoate la capăt, doctorul s'a enervat și mi-a trântit una pur... medicinală:

— Dacă d-ta joci mâine, eu te leg...

Iți închipui cred că a doua zi am fost la match și într'adevăr, jucam cu multă... căldură: aveam 38 de grade. Și tot timpul matchului nu făceam altceva decât să mă rog:

— Dă Doamne să câștigăm! Dă Doamne să nu fac congestie.

Examen în familie...

Am cam întârziat. S'a înserat și fetele vor să ajungă devreme acasă. Mai avem totuș timpul să tragem o mică șuetă de adio.

— Imi place că ați început să jucați cu technică.

— Ba s'avem iertare, cu... politechnică, — sare Lenuța obsedată de cursurile ei.

Annie dă semne de nervozitate. Are a doua zi examen la Administrativ.

— Eh, cum te simți duduie înainte de a da un examen?

— Vrei să spui înainte de a lua un examen — mă corijează Annie, încrezătoare în forțele ei

Le întreb de matchul de astăzi, cu Iureș B.

— Nu știm dacă o să fim în formație complectă...

— Eu am examen Duminecă dimineața, se vaită Lenuța.

— Cere să te examineze pe tine prima, o sfătuește Etta.

— Fii serioasă, intervin eu, care cunosc aversiunea multor profesori pentru sport, — dacă te află că mergi la volley, te ține până seara.

— Nu cred! — zâmbește sibilinic Lenuța. Profesorul e un om foarte de treabă, înțelegător și gentil.

— Da? Cum îl cheamă?

— Filipescu..

— Aha! Il lauzi pentrucă sunteți omonimi..

— Te cred că suntem omonimi din moment ce e... tăticu!

*

Afară noaptea e stăpână. Pe sub fereastra Graziellei, mă urmărește gunguritul melodic al fetelor. Și mă obsedează îngrijorarea lor: Etta e rănită, Lenuța are examen... și n'o să aibă echipa complectă..

Cu toate acestea eu unul sunt convins că azi pe teren cele șase fete vor fi.. șase. Au jucat ele și cu 38 de grade.

Este, domnișoară Graziella?..

A. Nol